

Ο Στέφανος Μπουρακάν ήταν παράξενος άνθρωπος. Μήνες και χρόνια έγυριζε γύλα να βρῆ σπίτι κι' ὄλο στό δρόμο βρισκότανε. Γιατί; Μά εἶνε ὀλόκληρη ἱστορία. Παράξενος ἄνθρωπος, σᾶς λέω!...

Ἐγύριζε στά διάφορα σπίτια πού ἐνοίκιαζαν διαμερίσματα. Ἐβλεπε τό διαμέρισμα, συμφωνοῦσε μέ τῆ θυρωρῶ γιά τό ἐνοίκιο, κι' ὅταν τελειώναν αὐτές ἡ διατυπώσεις ρωτοῦσε:

— Ἐπιτοῦπέται νᾶχω καί σκόλο στό διαμέρισμα;

Ἄν ἡ θυρωρῶς τοῦ ἀπαντοῦσε πῶς ἐπιτρέπεται, ἔβαζε τίς φωνές, ἔβριζε τήν καυμένη τῆ θυρωρῶ κι' ἔβαινε δρόμο.

Ἄν τοῦ ἀπαντοῦσε πῶς

δέν ἐπιτρέπεται, τότε ξανσοῦτοῦσε:

— Οὔτε γάτο; Μά τί θέλετε, κυρία; Νά σκοτώσουμε τὰ ταλαίφωρα ζῶα πού ἔχουμε;

Ἄν τέλος δέν τοῦ ἐπέτρεπαν νά ἔχη οὔτε γάτα, ρωτοῦσε ἄν μποροῦσε νάχη παπαγάλο, παιδιᾶ, μηχανές τοῦ ραψίματος, ἢ γραφομηχανές.

Καταλαβαίνετε, ἀγαπητοί ἀναγνώστα, γιατί ἔκανε ὅλη αὐτή τῆ φασαρία ὁ Στέφανος Μπουρακάν. Ἦταν παράξενος ἄνθρωπος. Ἦθελε νά βρῆ ἕνα σπίτι στό ὅποιο νάχη ἀπόλυτῆ ἡσυχία. Νά μὴ ὑπάρχουν στί διπλανὰ διαμερίσματα νά τόν ἀνηχοῦν οὔτε παιδιᾶ, οὔτε σκυλιᾶ, οὔτε γάτο, οὔτε παπαγάλο, οὔτε μηχανές τοῦ ραψίματος, οὔτε γραφομηχανές, κανένας ἀπόλυτως θόρυβος. Μὴ μπορεῖ μ' αὐτῆ τῆ κοίσι ἕνας σπιτονοικοῦχος νά βάζῃ τέτοιους ὄρους στοῦς νοικιάρηδες του, νά μὴ ἔχουν παιδιᾶ, σκυλιᾶ καί γατιᾶ;

Κι' ἔτσι, σπῆτι ὅπως τό ἤθελε, ἡσυχὸ ἀπολύτως δέν εὑρίσκεν ὁ Στέφανος Μπουρακάν, μ' ὄλο πού μήνες καί χρόνια ἐγύριζε παντοῦ ὅπου ἔβλεπεν ἐνοικιαστήριο.

Μά ἐπὶ τέλους κάποτε βρῆκε σέ μιά συνοικία τό σπίτι πού ζητοῦσε. Ἦσυχὸ σάν τᾶφος. Οἱ ἄλλοι ἐνοικοὶ δέν ἔγιναν, δέν τοὺς ἐπέτρεπεν ὁ σπιτονοικοκύρης νά ἔχουν, οὔτε παιδιᾶ, οὔτε

σκυλιᾶ, οὔτε μηχανές. Τίποτε... Ἀσπληρῆ ἀπαγόρευσις. Ἐκεῖ ἔκουβάλησε τό πράγματι τοῦ ὁ Στέφανος Μπουρακάν καί ἀράξε ἐπὶ τέλους. Κι' ἔπερασε μερικoὺς μήνες πλήρους μακαριότητος, Ἀπολύτου ἡσυχίας.

Μά μιά ἡμέρα ἔιαθε πῶς ὁ διπλανὸς τοῦ νοικιάρῃς ἔχεν ἀγοράσει ἕνα ραδιόφωνο. Λέω ἔιαθε κι' ὄχι ὅτι τὸ ἄκουσε, γιατί τὸ ραδιόφωνο πού ἀγόρασεν ὁ διπλανὸς τοῦ νοικιάρῃς ἦταν ἕνα μικρὸ μῆχάνημα γιά ἀρχαῖους πού γιά νά τ' ἄκουσι κανεὶς ἔπρεπε νά βάλῃ τ' ἀκουστικά σ' αὐτία του. Τέτοια ραδιόφωνα παίρνουν ὄλο σπῆτι ἀρχῆ, ὡς πού νά μάθουν. Μά μαθαίνουν, ὀυστυχῶς πολὺ γρήγορα καί ζητοῦν τὸ καλύτερο.

Ἔτσι κι' ὁ γείτονας τοῦ Στεφάνου Μπουρακάν ἐπούλησε μέ τὸν καιρὸ τὸ πρῶτο, βουβὸ ραδιόφωνο κι' ἔπῃρε ἕνα ἰσχυρότερο, σέ λίγο τὸ ἔλλαξε κι' αὐτὸ μέ ἄλλο ἀκόμα ἰσχυρότερο, κι' ἔκεινο μέ ἄλλο καὶ οὕτω καθεξῆς, ὡς πού σὸ τέλος ἀγόρασε τὸ τελευταῖον λέει τῆς ραδιοφωνίας, ἕνα ραδιόφωνο μεγαθῆριο μέ 72 λάμπες, τοῦ ὅποιο ὁ ἦχος, δυνατὸς σάν τῆ σάλπιγγα τῆς Δευτέρας Παρουσίας, θά μπορούσε νά ἐμπνῆσῃ καί τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν τάφο!...

Φαντασθῆτε τώρα τῆ θέσι τοῦ Στεφάνου Μπουρακάν πούχε βρῆ ὁ ἄνθρωπος τῆ ἡσυχία του σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι... Τὸ ραδιόφωνο τὸν ἔκα-

Ἔβαζε τίς φωνές, ἔβριζε τήν καυμένη τῆ θυρωρῶ...

ΜΙΚΡΕΣ ΕΒΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΚΑΝ

ἰδιοκτητῆ, σπῆτι Ἀστυνομία... Τοῦ κάκου! Πουθενά δέν εὑρίσκε δίκιο.

— Πάει! Ἐὰ μέ τρολλάνουν οἱ ἀλιτήριοι, μέ τὰ ραδιόφωνα τους, σκεφτόταν. Κι' ἐγὼ πού εἶχα νομίσει πῶς βρῆκα τῆ ἡσυχία μου! Ἀνάθεμα σπῆτι πρῶδο τῆς ἐπιστήμης καί στίς ἐφευρέσεις. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν γιά νά βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους!...

Νά φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ὁ Μπουρακάν; Πού νά πάῃ ὅμως; Μήπως θάβρισκεν ἄλλοῦ καλύτερα; Ἄλλως τε, τάχε βάλει καί πέτομα.

— Ἐὰ τοὺς κάνω ἐγὼ, εἶπε μιά μέρα ὕστερ' ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν σκέψι, θά τοὺς κάνω ἐγὼ, νά παλαβῶσουν. Ὅχι νά μοῦ λένε ὅτι ὁ κανένας εἶνε κύριος στό σπίτι του νά κάνῃ ὅτι θέλει. Ἔτσι τάχουμε; Ἐὰ τοὺς δεῖξω ἐγὼ! Ἐὰ κάνω κι' ἐγὼ ὅτι θέλω στό διαμέρισμά μου!...

Ἐπῆγε λοιπὸν καί παρήγγειλε σέ κάποιον ἀρολογιοῦ ἕνα ρολόγι με κλάζον... Μὲ κλάζον ναί. Ἐκούριδες τὸ ρολόγι καί τῆν ὥρα πού ἔβαζε τὸ δεικτῆ, ἀρχίσε νά ἀκούεσαι ἕνα κλάζον φοβερὸ σάν σειρήνα βαποριοῦ, πού ἔβατοῦσαν ὄρες ὀλόκληρες.

Ὁ Στέφανος Μπουρακάν τὸ μετέφερε στό διαμέρισμά του κι' ἐκούριδε τὸ ρολόγι, βάζοντάς το νά χτυπάτῃ τὸ κλάζον 1-3 τὸ ἀπόγευμα καί ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τίς 5 τὸ πρῶτῃ. Ἦταν μάλιστα ἔτσι καυωμένος ὁ μηχανισμὸς του, ὡστε νά κουριζεταί κάθε δεκαπέντε μέρες.

— Τώρα λογαριαζόμαστε! εἶπε τρίβοντας τὰ χέρια του ὁ Μπουρακάν.

Μά θά μοῦ πῆτε, δέν θά ξεκουραίνονταν αὐτὸς πρῶτος; Μά γιά κοῦτὸ τὸν ἐπεροῦσατε τὸ Στέφανο Μπουρακάν; Ἐκούριδε τὸ δαιμονικό ἐκεῖνο ρολόγι, ἐκλείδωσε τὸ διαμέρισμά του κι' ἔπῃχε ταξεῖδι!...

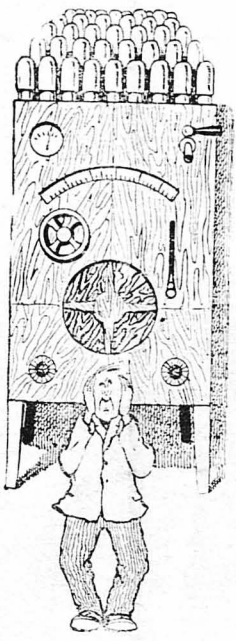
Ἐγύρισε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες, βέβαιος πῶς οἱ γείτονόι του θά ἔφτανε πειᾶ στό πόδια του καί θά τοῦ ζητοῦσαν συμβιβασμό. Θά τοὺς ἔλεγε λοιπὸν νά πετάξουν αὐτοὶ τὰ ραδιόφωνα, γιά νά βάλῃ κι' αὐτοὺς σέ ἀρχιστῆ ἐκείνῃ τῆ διαβολικῆ του συνεργεία, τὸ ρολόγι με τὸ κλάζον...

Μά ὅταν ἔφτασε σέ ἀπόστασι ἕνός χιλιόμετρου ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἄκουσεν ἕνα φοβερὸ πανδαιμόνιο, ἱκανὸ νά ξεκουράνη καί ἐκ γενετῆς κουφάλαο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησεν ἕναν ἀστυφύλακα. Ἄπὸ τᾶσρα πέσατε κύριος καί δέν ξέρετε τῆν τελευταῖα μῦδα; Εἶνε τῆς μῦδας τώρα τὰ κλάζον, κύριε. Κάθε σπῆτι ὅπως πρέπει ἔχει ἀπὸ τρία τοῦλάχιστον!...

Τότε ὁ Στέφανος Μπουρακάν ἐκατάλαβε τῆ συνέβῃ. Ἦ σὺγχρονη γενεθᾶ τρολλανεῖται γιά θόρυβο. Καί οἱ γετονόες του ὅταν ἄκουσαν τὸ κλάζον τοῦ δικιοῦ του ρολογιοῦ βρῆκαν πῶς ἦταν ὠραία διασκέδασι. Ἐπέταξαν λοιπὸν τὰ ραδιόφωνα καί ἀγόρασαν κλάζον.

Σέ λίγες ἡμέρες ἡ μῦδα ἐγενεκεῖθη, γιατί ὄσο πῖο δυνατὸς εἶνε ἕνας θόρυβος, τόσο πῖο πολὺ ἀρᾶσει στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Ἐπῆσε λοιπὸν τὰ μάτια του ὁ Στέφανος Μπουρακάν κι' ἔφυγε. Φέυγει ἀκόμα!...

Ἐνα ραδιόφωνο μεγαθῆριο, με 72 λάμπες...

λος, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, ἔχω κι' ἐγὼ τὰ ἐλαττώματά μου. Μά ἐλαττώματα ἔχει κι' ὁ ἄνδρας μου. Αὐτὸ τὸ ξέρει πολὺ καλά... Κι' ἔτσι δέν βλέπει μόνο τὰ δικά μου!

Ποῖ εἶνε τώρα τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας; Ἄ! Ἐὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως, κυρίες μου: Ἀγαπᾶτε τὸν ἄνδρα σας καί μέ τὰ ἐλαττώματά του!

Τί νά σᾶς πῶ; Ἐγὼ ἀγαπᾶω τὸν ἄνδρα μου μόνο καί μόνο γιά τὰ τόσο χαριτωμένα καί διασκεδαστικά ἐλαττώματά του!

ΓΚΑΙΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ